

— Ти сжщо си билъ музикантъ, — извикала лястовичката.
— Разбира се, азъ свиря първа цигулка въ Африка.
— А гдѣ е твоята цигулка? — попитала лястовичката.
— Ето тука, — отговорилъ скакалецътъ, като повдигналъ задното си краче, — отвѣтрѣ на бедрото. За лжкъ ми служатъ крилцата.

Отдалечъ се зачула друга цигулка.

— Чувашъ ли, — казалъ скакалецътъ, — това е моятъ годеникъ. Днесъ азъ ще се женя. (Този скакалецъ билъ женски).
Още нощесъ мжжъ ми ще умрѣ. А азъ ще умра кога снеса яйцата си

Като казалъ това, той отишелъ да се жени.

Слѣдъ като направилъ свадбата скакалецътъ пакъ се върналъ при лястовичката.

— Има ли тука много трѣва? — попиталъ я той.

— До гдѣто очитѣ ми виждатъ все трѣва е, — отговорила лястовичката. А защо питашъ?

— Защо ли? Питамъ да ли има какво да ядатъ дѣцата ми кога се излюпятъ отъ яйцата. Ами на сѣверъ има ли зеленина?

— И тамъ има много зеленина. Но защо питашъ? Нима съ твоитѣ малки крилца ти можешъ да прѣхвъркнешъ толкова далеко?

— Азъ хвъркамъ по добрѣ отъ тебе, — отговорилъ скакалецътъ. Ти имашъ гнѣздо и дѣца и се грижишъ за тѣхъ, но ние сами се грижимъ за насъ си. Ние ставаме толкова много, че нищо въ свѣта не може да ни побѣди. Искашъ ли да ти изпѣя нашата бойна пѣсенъ:

Скакалци се ний зовемъ,
Росната трѣва ядемъ;
Дѣто кацнемъ — въ пустошь сжща